

tér, den i denne Anledning maatte have havt til Tilvejebringelse af leiet Mandstab. 1 Kr. som Minimumshøde forekommer mig i ethvert Fald at være nok. Endelig skal jeg omtale det andet Stykke af § 17. Den ærede sidste Taler var heller ikke tilfreds med det; men det er vist ikke af samme Grund som den, hvorfor jeg er utilfreds med Stykket. Det ærede Medlem, der talte sidst, var imod, at der var sat ind, hvorledes der skulde fastes paa Landeveie og paa Biveie, og saavidt jeg forstod ham, frygtede han for, at Snekastningen af den Grund ikke vilde blive udført saa godt, som den burde blive. Det er af en modsat Grund, at jeg er utilfreds med Stykket. Jeg tror, at Bestemmelsen vil føre til, at Snekastningen mange Steder vil blive mere byrdefuld, end det er nødvendigt. Det er meget muligt, at Forholdene i saa Henseende kunne være forskjellige paa Jhen, hvor man har kortere Strækninger, og hvor man kan stille et større Mandstab paa Benene i Forhold til Veilængden, fra, hvad de ere i Sjælland med de længere Veie og de tyndere beboede Egne, men jeg kan dog ikke se Andet, end at det overalt vil være upraktisk og uden Nytte at bestemme, at alle Landeveie og offentlige Veie, der tjene som Postroutter eller til Forbindelse med Jernbaner, saa vidt muligt skulle fastes til Bunden, og i en Brede af 6 Alen, thi der er jo mange Landeveie, og netop særlig, hvor man har Jernbaner, der slet ikke have større Betydning end Biveie, og det forekommer mig derfor, at en Bestemmelse om, at alle Landeveie skulle fastes saa vidt muligt til Bunden — det vil jo sige, at de altid skulle fastes til Bunden, thi i intet Tilfælde vil dette vel være absolut umuligt — er en altsor streng Fordring. Man kan vel sige, at den ikke er større end den, man stiller i Forordningen eller Reglementet af 20de December 1799, hvorefter Sporet skal fastes saaledes, at to bredsporede Vogne paa ethvert Sted kunne passere hinanden; men der er dog stor Forskjel paa en saadan Bestemmelse i en hundreårig Lov og paa en Bestemmelse, der sættes ind i en Lov af 1890. Jeg tror ikke, at det er til nogen Nytte at bestemme, at alle Landeveie og Biveie, der ere Forbindelsesveie til Jernbaner, skulle fastes i en saadan Brede og altid til Bunden. Hvad er forøvrigt „Forbindelsesveie til Jernbanen“? Man kan sige, at det er alle Veie. Alle Veie føre til Rom, og alle Veie føre paa en eller anden Maade til en Jernbanestation. Det er muligt, at der burde sættes ind i Loven, at de Veie, der tjene som Postroutter, og at de Veie, der umiddelbart føre til en Jernbanestation eller tjene til Forbindelsesveie i

Nærheden af Stationer, skulle fastes i en saadan Brede og til Bunden, men som Bestemmelsen nu er affattet, forekommer den mig at være altfor omfattende og at ville gjøre Snekastningspligten byrdefuldere, end der er Spor af Grund til. Det er disse Smaating, jeg har villet tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, og bede det eventuelle Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat, om at tage under Overveielse. Som jeg begyndte med at sige, kan jeg i det Store og Hele ikke sige Andet, end at Forslaget hder adskillige Fordele fremfor det Bestaaende, og jeg haaber derfor, at der maa komme Noget ud af Lovforslaget, og at vi kunne faae den saaledes indrettet, at den bliver et Fremstridt.

Sungersien: Ja, at det Lovforslag, som her foreligger for os, kan ændres saaledes, at det bliver et Fremstridt i Forhold til det Bestaaende, tvivler jeg ikke om. Men jeg maa dog udtale, at hvis det bliver vedtaget nogenlunde i den Stikkelse, hvori det her foreligger for det høie Thing, ovensernt fra Landsstinget, vil det for mig staa som et betydeligt Tilbagestridt. Jeg ser ikke rettere, end at den Selvbestemmelsesret, som hidtil har været tillagt Kommunerne med Hensyn til de kommunale Arbejder og navnlig ogsaa med Hensyn til Snekastningsarbejderne, vil aldeles blive borttaget ved en Lov som denne. For mig staa der saaledes, at man vil lægge Alt over i de overordnede Myndigheders Hænder. Hidtil har det været saaledes; at naar der skulde affattes Snekastningsregulativer, var det Sogneraadene, der affattede dem, og Amtsraadene, der skulde sanktionere dem, men nu gaar man bort fra dette. Nu forlanger man kun Forhandling med Sogneraadene, ellers er det Amtsraadet, der affatter Regulativerne. Det er for mig et saa stort Tilbagestridt, at jeg vilde beklage, om Loven skulde komme ud med denne Indskrænkning af den hidtil gjældende kommunale Selvbestemmelsesret. Fremdeles siges det her i Lovforslaget, at alle offentlige Veie, Biveie og Gangstier skulle opfastes. Det er en betydelig Stærkelse af de Fordringer, der hidtil have gjældet. Vi have jo hidtil haft en Mængde Biveie omkring i Kommunerne, som man ikke har anset det nødvendigt at opfaste, med mindre der da var særlig Gene for den almindelige Trafik forbunden med ikke at gjøre det, og paa samme Maade har man ordnet sig med Gangstier. Dem har man kun sjældent fundet det nødvendigt at opfaste. Nu veed jeg vel, at i Henhold til Lovforslaget kunne Amtsraadene give fritagelse for at opfaste visse